

Lovas István: 2014 május: globális politikai földrengés

2014 május 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A magyar jobboldal páratlan sikert ért el a vasárnap befejeződött európai parlamenti választásokon. Miközben egész Európa olyan mértékben rántotta jobbra és az unió mai vezetésével szembe menő irányba a közösséget, amelyre annak történelmében nem volt példa.

Kontinensünkön az Európai Egyesült Államok modell helyett a szuverenitás, a brüsszeli centralizáció fellazítása az új trend.

A vezet? német lap, a Frankfurter Allgemeine Zeitung tegnape?tti számának f? cikke „A nagy földrengés” címmel foglalta össze azt, ami történt. És ezzel messze nem volt egyedül sem a francia, sem a brit lapok harsogó címeiben. A brit Guardian szerint az EU még soha nem szembesült olyan legitimációs válsággal, mint most, az EP-választások nyomán. „Aberdeen?l Athénig, Lisszabontól Lipcséig a 2014-es európai választások összehangolatlan, de közös lázadást jeleznek a tagállami kormányok ellen, és lázadást az európai projekt válság utáni prioritásai ellen” – írta a lap.

Brüsszel viszont mintha nem értené, mir?l van szó. Barroso uniós bizottsági elnök a letaglózó eredményekre reagálva a régi imamalmot forgatta a feje fölött, s a félmilliárd uniós polgár egyre nagyobb részének szemében neveltségessé vált „értékeket” emlegette. Holott most arról van szó, hogy az Európai Unió vezetését nyakon ragadta a valóság. Úgy, hogy a szorítás már soha nem fog elernyedni.

A trend túl? Európán. Földünk két legnagyobb demokráciájában, Indiában és az Európai Unióban májusban tartott szavazások végeredménye halálosan megrázta az uralkodó globális rendszer ideológiáját. Ez Magyarország túlnyomó többsége számára a politikai stabilitás és a gazdasági prosperitás korszakát ígéri. A májusban történt változások az elkövetkez? évtizedekben tet?t?l talpig átformálják a ma ismert világot. „Ha a rendszerellenes lázadás er?i nem kerültek is többségbe, egyértelm?en megváltoztatták Európa realitásait, és az európai vezet? réteg reflexszer? válasza, amely szerint minden válságra 'még több Európa' a megoldás, még soha került szembe ilyen mérték? kihívással. E lázadás figyelmen kívül hagyása öngyilkossággal érne fel” – így a Guardian. Tény, hogy az uniós „establishment” május 26-ától kezdve nem fog nyugodtan aludni. Ha rosszul reagál, valóban szétesik az Európai Unió.

A demokráciák szélesebb világában a helyzet még ennél is súlyosabb.

A hónap második hetében véget ért indiai választások eredményeként nyolcszázmillió indiai szavazó elsöpr? többsége tette le voksát Narendra Modi, a hindu ultranacionalista Baratija Dzsana Párt elnökjelöltje mellett.

A felekezeti intoleranciától tartó külföldi elemz?k a választás el?tti napokban hangot adtak félelmüknek, hogy a két atomhatalom, India és a muzulmán Pakisztán között ismét pattanásig feszülhetnek az ellentétek. Mi történt helyette? Egy történelmi megbékélés els? lépése: Modi meghívására hétf?n Új-Delhibe érkezett Navaz Sarif, Pakisztán miniszterelnöke, hogy jelen legyen az indiai elnök beiktatási ünnepségén, a béke üzenetét hirdetve. Ilyen látogatásra most került sor el?ször a két ország kapcsolatában. Ami hatalmas lecke a „zéró tolerancia az intoleranciával” nótát fújóknak.

A hivatalába beiktatott indiai elnök 2005 óta nem léphet be az Egyesült Államokba, mert vízumtilalmi listára tették,

miután az irányítása alatt álló Gudzsarat államban 2002-ben mintegy kétezer muzulmán ölték meg a legnagyobb kegyetlenséggel. Mivel az USÁ-ban sem a fennen hangoztatott elvek, hanem az er? és a siker számít, Modi földcsuszamlásszer? gy?zelme után Barack Husszein Obama amerikai elnök azonnal meghívta ?t washingtoni látogatásra. Amit Modi nem siet teljesíteni. Mert emlékezetében él, hogy míg az USA-ból kitiltották, addig ez alatt ötször látogatott Japánba és háromszor Kínába, ahol Hszi Csin-ping kínai elnök döbbenetes el?relátással felismerve a tartományi kormányzó súlyát, maga fogadta. Miután Modi már most bejelentette, hogy júliusban Brazíliába utazik a BRICS-országok találkozójára, ahol Hszivel és Putyin orosz elnökkel találkozik, így egészen biztos, hogy Obamával csak szeptemberben válthat szót, amikor New Yorkba érkezik az ENSZ közgy?lésére.

A világ hatalmasat változott: míg az ázsiai vezet?k óriási népi támogatással kormányoznak, addig Obamát 26 százalékos népszerűségében csak az örvendeztetheti meg, hogy így is kenterbe veri Francois Hollande francia szocialista elnököt. A külpolitikai kudarcokat gy?jt?, de azért szívügyének tekintett izraeli-palesztin vitát oly sok er?feszítés után rendezni ismét gyengének bizonyuló Washington „polarizált, stagnál és diszfunkcionális”, írja David Brooks a New York Times május 21-i számában. Megállapítja, hogy „az egész nyugati világon az emberek undorral tekintenek kormányukra”, majd felteszi a kérdést: „Vajon hosszú távon hanyatlófélben van-e a demokrácia ?” Ezután pedig felfedezi – a Pesti Hírlap után 22 évvel – a pártját ritkítóan sikeres és hatékony Szingapúr vonzó modelljét, valamint Kínát, ahol, akárcsak Szingapúrban, a legjobb diákokat választják ki kormányzati munkára. Közben emlékeztet arra, hogy a diákversenyeken sorra ázsiai diákok viszik el a pálmát.

Ázsia politikailag is változik. Nem csak egyre sikeresebb, de egyre nacionalistább is lesz. Nem csak India. Irtózatossá növekedett gazdasági hatalmával Peking a politika és a honvédelem terén egyre öntudatosabban cselekszik. Abe Sinzo japán miniszterelnök el?djeivel szakítva büszkén látogat el a Jaszukuni szentélybe, hogy tisztelegjen a II. világháborúban elhunyt japán katonák el?tt. Ebben a temet?ben „A” kategóriájú elítéltek (a II. világháborúban a legsúlyosabb b?nök elkövet?i) is nyugodnak. Közben a japán kormány át kívánja írni a pacifista japán alkotmányt, hogy az ország katonailag aktívabban léphessen fel a jöv?ben a konfliktusok rendezésére.

A nacionalizmus ázsiai feléledése riadalmat is keltett. A Financial Times május 23-i cikkét e veszélyek?l így kezdi: „Indiának új miniszterelnöke van, Ázsia négy leger?sebb nemzetét most harcias nacionalista vezeti”. A cikk írója érdekes módon Putyin orosz elnököt is ázsiai vezet?nek tekinti. Amire Putyin a maga módján reagált. Orbán Viktor miniszterelnök, majd Barack Obama elnök kinyilvánított ázsiai nyitása után az orosz elnök ugyanebbe az irányba lépett, méghozzá igen nagyot. Putyin és Hszi Csin-ping kínai elnök május 21-én Sanghajban aláírták a 400 milliárd dolláros, korszakos földgázszállítási üzletet. Ezzel az orosz elnök vagy harminc évre – minimum a szerz?dés idejére – Kína felé fordult. Európa pedig tovább sz?heti befolyása növelésér?l szép álmait.

Ázsia hatalmainak egyöntet? politikája az, hogy nem avatkoznak be más államok belügyeibe, leszámítva természetesen a határ- és területi vitákat, illetve a kifejezetten ellenük irányuló, belpolitikai természet? támadásokat. Ez a világ számos országának, így hazánknak is el?nyös. Hiszen Magyarország belügyeibe már beteges méretekben avatkoznak be tengeren túlról és a kontinensen. Washingtonnak, amely a hidegháború után egyetlen egyszer nem kifogásolta, hogy a környez? országokban a magyar kisebbséget még anyanyelve használatában is diszkriminálják, 30 törvényhozója ír tiltakozó levelet, amiért Budapesten egy történelmi tény, a német megszállást jelképez? emlékm?vet emelnek. Egyértelm?en, „valamennyi áldozatnak”, mint olvasható lesz a szobor talapzatán. A szelektív beavatkozás Brüsszelre is jellemz?. Miközben az uniós bürokraták az uniós tyúkketrecek kötelez? méretnövelésével teszik versenyképtelenné a szárnyastenyészt?k termékeit, némák a kollektív b?nösséget fenntartó Benes-dekrétumokról éppen úgy, mint például a baltikumi orosz kisebbség súlyosan negatív diszkriminálásáról.

Európának elege lett a kett?s mércéb?l. Az EU „értékeinek” üres pufogatásából, miközben nemzedékek kallódnak el munka nélkül, és ezrek követnek el öngyilkosságot végs? elkeseredésükben.

Elege van a szinte korlátlan bevándorlásból. Ami különösen er?sen mutatkozott meg a hazai balliberális ellenzék által agyonszeretett Franciaországban, Nagy-Britanniában, Dániában, valamint Olaszországban, Belgiumban és Görögországban. Abból is elege lett, hogy a máskor az „átláthatóságot” követel? Európai Unió és az Egyesült Államok hét lakattal lezárt termekben alakítja azt a transzatlanti kereskedelmi és befektetési partnerséget, amelynek eredményeként szélnek ereszhetjük az adatvédelmet, a biztonsági szabványokat, és amely eredményeként kontinensünket rákkelt? anyagokkal és génmódosított szeméttel fogják megfert?zni. Err?l a „teljesen szabad” nyugati sajtó hallgat, miközben ezrével írja rólunk velejéig hazug cikkeit, a Jobbik létét eszközként felhasználva a Magyarország elleni hangulatkeltésre és rágalmazásra. Hogy csak az elmúlt napok rajtunk csattanó hazugságaiból kett?t idézzek, e sajtó szerint a Jobbik a budapesti kormány koalíciós partnere, és Magyarországon a n?k helyzete rosszabb, mint Szaúd-Arábiában. Jegyezzük meg nem egészen mellékesen: az elmúlt két évtizedben egyetlen kínai médium sem gyalázta sem Magyarországot, sem a magyarokat, és nem hazudott rólunk. A választók növekv? hányadának az olyan Európai Unióból is elege van, amely bizottsági elnökeként egy olyan volt luxembourgi miniszterelnököt akar kinevezni, akir?l Thomas Pikkety, a francia „rocksztár” közgazdász május 15-én azt nyilatkozta az uniós Euroactive portálnak: „meglep?, amikor az EB-elnök egy adóparadicsomból jön”.

A magyar jobboldalnak külön káröröm, hogy a „széls?jobboldalinak” bélyegzett Nemzeti Front abban a Franciaországban, vagyis az EU második legnagyobb súlyú országában nyerte meg az EP-választásokat, amelynek sajtója naponta ontotta cikkeit „Viktátor” „Orbanisztán” -járól, miközben saját háza égett. A szicíliai omerta fogadalmát betartva hallgattak arról, hogy míg a Jobbik hivatalos álláspontja szerint ?k csak meg akarják reformálni az uniót, addig Marine Le Pen abból ki akarja vezetni népét. Az a pártvezet?, aki – mint tavaly azt lapunknak egy nagyinterjúban elmondta – egészen biztos benne, hogy 2017-ben Franciaország elnöke lesz, és akkor leállítja a bevándorlást is.

A tegnapi New York Timesban Roger Cohen, a lap egyik vezet? publicistája riadt cikkében ezt elképzelt?nek tartja. Manuel Valls francia miniszterelnök pedig azzal reagált Marine Le Pen gy?zelmére, hogy az „olyan megrázkódtatás, olyan földrengés, amelyre Európa valamennyi vezet?jének válaszolnia kell.”

Az unió harmadik legnagyobb gazdasági hatalmát, Nagy-Britanniát lázba hozó Farage-mánia eredményeként ott szintén egy olyan párt, a UKIP vitte el a szigetország legtöbb voksát, amely ugyancsak ki akar lépni az unióból. A kontinens talán legjobb szónoka gy?zelme után azt mondta: „Azt akarom, hogy ne csak Nagy-Britannia hagyja ott az Európai Uniót, de Európa is”. Amihez hozzá kell tennünk, az Európai Bizottság részére végzett újabb felmérés szerint az Európai Unióba vetett bizalom a 2007-ben mért 57 százalékról 31 százalékra zuhant.

Görögországban a nagyon karizmatikus Alekszisz Ciprasz nyerte a választásokat, akinek radikálisan baloldali, a globalizmus emberyomorító vonásait bíráló, megszorítás ellenes Sziriza pártjának programja legalább öt milliméterre áll a jobboldali magyar választók szívé?l. Harmadiknak pedig a Jobbiktól messze radikálisabb Arany Hajnal futott be.

Az uniónak otthont adó Belgiumban a gy?ztes a Flandria leszakadásáért harcoló, latinul is folyékonyan beszél? Bart de Wever pártja, az Új Flamand Szövetség (N-VA) lett. És ha még ez sem elég arra, hogy hazai balliberálisaink nyugtalanul aludjanak az elkövetkez? években: a szepl?telen liberális méhben megfogant skandináv minta-Dániában a populista, széls?jobboldalinak nevezett, bevándorlás ellenes dán Néppárt vitte el a pálmát.

A nyugati politikusok és a sajtó földrengésként jellemezte azt, ami május 25-én történt. Való igaz, csakhogy itt nem valamiféle múlt geológiai földmozgásról, hanem rázkódásaiban és morálásaiban is egyre er?söd? folyamatról van szó. A véleményoldalain gyomorforgatóan háborúpárti és uszító Wall Street Journal neokonzervatív szerz?i tegnapi cikkükben iszonyatos jöv?t vizionálnak Európának és a világnak, felemlegetve az ázsiai nacionalizmus vészterhes térnyerését. Úgy érzik, az új Európai Parlament blokkolni fogja a transzatlanti kereskedelmi és beruházási tárgyalásokat is.

Csakhogy ennek az ellenkez?je a valószínűbb. A májusi választások eredményeként felszabadult folyamatok ennél sokkal vidámabb jöv?t vizionálnak. Harcot hirdettek a gazdasági pangásnak, a megszorításnak, a rettenetes munkanélküliségnek. Vagyis mintha a magyar gazdaságfilozófia súlypontjaira mondanának egyre többen globális igent Indiától Európáig.

A kontinensünkön az Európai Egyesült Államok modell helyett a szuverenitás, a brüsszeli centralizáció fellazítása lett az új trend. Egyre többen még Skócia, Katalónia és Flandria elszakadását is célul t?zték ki. Úgy t?nik, nem a hazai balliberálisok rózsaszín? álma – az egyesült transzatlanti kormányzat – felé gyalogolunk.

Bennünket különösen megörvendeztet a jobb híján '68-asok ideológiájának nevezhet?, kötelez? világnézeti egyeduralom korszakának megindult lebomlása. Mi sem jellemzi ezt jobban, mint az egyik hatvannyolcas vezéralak, Daniel Cohn-Bendit, a most leváltott Európai Parlament zöldpárti frakciója társelnökének bejelentett braziliai nyugalomba vonulása. Míg ? dics? múltján merenghet, Ipanema és Copocabana túlsúfolt strandjain rá-rákacsintva az ott labdázó kislányokra, addig mi arra gondolhatunk, a mind nagyobb szuverenitást követel? er?k egyetlen képvisel?je sem fogja a demokratikusan megválasztott Magyarország képvisel?jét kidagadt nyaki erekkel, üvöltözve Chavez-féle diktátornak nevezni. Óriási tévedésben vannak azok, akik azt hiszik, az ázsiai és európai politikai földrengés háborút hoz. Annak épp az ellenkez?jét. A „toleranciáról”, a „széls?ségekr?l”, a „populizmusról” iparszer?en visító, békétlenséget szító provokátorok fokozatos eljelentéktelenedését és annak reményét, hogy végre azokat a hatalmas bajokat orvosolhassuk, amelyek miatt emberek nyomorognak, mert kizsigerelik ?ket, s közben megmérgezik földünket és élelmiszereinket.

Lovas István
(Magyar Nemzet, 2014-05-28)

forrás: Lovas István facebook

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló